

To byla veselá mela! Ve Vařečkách a Hrnčích na to do dneška rádi vzpomínají.

Jenom s Kubou Kubikulou, s Kubulou a s jejich strážidlem to tenkrát vzalo špatný konec.

JAK SE VŘAVA JEN TROŠIČKU UTÍŠILA, POSLAL RAN-da pro policajty a kdesi cosi, že prý ti dva posměváčkové a kazisvěti půjdou do šatlavy. Sebrali je a už je vedou, a chudáčka Barbuchu jakbysmet. Vsadili je do vězení.

Ve Vařečkách a Hrnčích byla obecní šatlava vedle pekárný mistra Bohdana. Zaplatpánbůh, pekařova pec bývala věčně žhavá, a protože její komín vedl právě zdí řečné šatlavy, bylo tepla dost a dost.

Kuba se usadil k vyhřáté peci a zul si boty. S Kubulou bylo hůř. Pekařská vůně mu nedala ani sedět, ani spát, šel sebou a každou chvíli Kubovi říkal:

„Kubo, já jím rád karásky. Já bych takhle snědl nějaký karásek!“

„Ty chlupáči,“ smál se Kuba Kubíkula, „to by byly časy, kdybychom si mohli vymýšlet koláče jako strašidla, co?“ Barbucha takové řeči nerad slyšel.

„Vy kakraholti,“ povídá, „kdybyste se mě aspoň báli. No počkejte, až přijde večer!“

